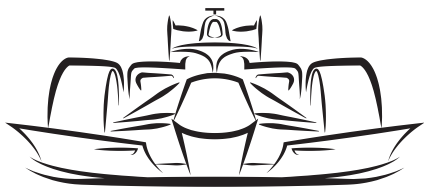

PROTI PŘEDPISŮM

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE MILIARDÁŘI Z DREAMLANDU

LAUREN ASHER

PŘELOŽIL JAN DAVID

Copyright © 2020. COLLIDED by Lauren Asher

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7238-4 (pdf)

PROTI PŘEDPISŮM

LAUREN ASHER

přeložil Jan David

*Všem Sopiím Mitchellovým – buďte jiné,
buďte opravdové, buďte samy sebou.*

Playlist

Ariana Grande ft. Zedd – „Break Free“
Fitz and The Tantrums – „I Just Wanna Shine“
Dahl – „Can I Kiss You?“
Jonas Brothers – „GreenLight“
Kacey Musgraves – „Butterflies“
Anson Seabra – „Trying My Best“
Jonas Blue ft. Teresa Rex – „What I Like About You“
Lauv ft. Julia Michaels – „There’s No Way“
Dan & Shay – „All To Myself“
Dua Lipa – „Break My Heart“
Clean Bandit ft. Zara Larson – „Symphony“
Coldplay – „Yellow“
Rachel Platten – „Fight Song (Acoustic)“
Dermot Kennedy – „What Have I Done“
Ed Sheeran ft. Chance the Rapper – „Cross Me“
James Arthur – „Falling like the Stars“

PROLOG

Sophie

PŘED TŘEMI ROKY

Víte, co se stane, když je lidem čerstvě osmnáct? Začnou zažívat noci plné svobody, poznávání a krabicového vína.

V mém případě je to trochu jinak – aspoň zatím.

James Mitchell vycítí trable na míle daleko. Kontakt s mizery kolem Formule 1 ho naučil, jak vychovávat dceru. Od chvíle, kdy jsme se v mých pěti letech přestěhovali z Kalifornie do Itálie, se těším stejnému zacházení jako jezdcí týmu Bandini, které má na starosti. Pod jeho střechou musíte dodržovat jeho tři P: poslušnost, pravidla, povinnosti.

Táta mi dovolil doprovázet ho letos v létě na jedné velké ceně, než mi začne škola. Je to něco nezvyklého vzhledem k tomu, že mě drží mimo dosah závodní scény od doby, kdy mi začala růst prsa a já zjišťovala, jaké obléčení lichotí mé postavě.

Dnes ráno jsem se plahočila naším hotelovým pokojem, paže založené na prsou a spodní ret našpulený. Táta si zachovával neutrální výraz, naprosto klidný a vzorně upravený. Nad mým protestem proti jeho plánu nehnul ani brvou.

Kdo myslíte, že vyhrál? Pokud vás to náhodou napadlo, tak já ne, ale díky za morální podporu.

Táta rozhodl, že místo abych se zdržovala v garáži, dobrovolně se navleču do princeznovských šatů a budu

na dětské narozeninové oslavě malovat dětem na obličej. Nenechte se mást mým vzhledem. Možná jsem stejně vysoká jako ty osmileté děti, ale svůj nevelký vzrůst doháním rozumem, důvtipem a drzostí.

Jsem něco jako citronové sisinky – jsem sladká, ale dokážu vás nakopnout.

Přejeďu si rukama po směšném kostýmu princezny Lociky, který mi táta koupil. Povedl se mu nechtěný vtip – pořídil mi dětskou velikost. Sametová látka má co dělat, aby pojala mé poprsí, a vypadám tak, jako bych nic netušícím účastníkům večírku nabízela mnohem víc než bonbóny a malování na obličej. Sukně mi dosahuje do půli stehen a odhaluje opálené nohy a bílé conversky – tahle princezna si potrpí na pohodlnou obuv. K čertu s podpatky a nafrněnou osinou v zadku, co potřebuje ochranu krásného prince.

Ne, děkuji. Radši zazařím v teniskách.

Svou rozmrzelost odložím hned při příchodu na party. Malování na obličej je celkem fajn věc. Můžu se pochlubit uměleckým nadáním, které poslední dobou dusím v sobě.

Malování miluju od chvíle, kdy jsem ve dvou letech vzala do ruky štětec a pod vlivem spousty krabic sladkého džusu se rozhodla pomalovat všechny látkové židle v kuchyni. Tátu příliš nepotěšilo, když se posadil do čerstvé barvy a na zadek se mu otiskl slunečnicový vzor. Ráda bych řekla, že se toho dne zrodila umělkyně, jenže táta mě v mé tvořivosti podporoval podobně jako u jiných koníčků, o nic víc.

Takže místo abych teď pracovala na titulu z nějaké umělecké školy, jsem nucena navštěvovat školu zaměřenou na byznys. Je to nuda, jen na to pomyslím.

Chci ale, aby ze mě měl táta radost, protože on mě nikdy nezklame. Jsem prostě typická tatínkova holčička.

Tolik toho pro mě dělá. Je pro mě matkou i otcem, ať je to pro něj jakkoli nepřijemné.

A proto jsem souhlasila, že mu dnes pomůžu s tou party. Většina dětí chce na obličej motýlky nebo pavučinu, a i když je to tak trochu fádni, stejně mě to baví.

Zástup dětí kolem mě najednou prořídne, a tak se na chvíli podívám do telefonu, abych si ukrátila čas. Děti se přesunou ke skákacím atrakcím – klaun i já už jsme je přestali bavit. Zmíněný aktér ke mně z opačné strany trávníku vyšle potutelný úsměv, začne se zvířátky z balonků napodobovat kopulační pohyby a naznačí, ať mu zavolám.

Vtom se někdo opře o stůl, na němž mám rozložené své výtvarné potřeby. Očima přejeďu po jeho džínách a zastavím se u opálených paží, zkřížených na pevné hrudi. Pod černou látkou se napínají svaly. Zatajím dech při pohledu do ledově modrých očí, připomínajících vodu z tajících ledovců v Arktidě.

Mám výtvarné, nikoli básnické nadání.

„Dvakrát mrkni, jestli tě tady drží proti tvé vůli,“ zakření se na mě. Má zvláštní akcent, který nedokážu přesně určit: Hovoří plynně, ale angličtina asi nebude jeho mateřský jazyk.

Otevřu pusu a zase ji zavřu. *No to mě...*

Se svými blond vlasy jakoby vyšisovanými sluncem tenhle kluk vypadá jako někdo, kdo často surfuje někde na pláži. Rozhlédnu se kolem sebe, jestli jsem pořád na dětské oslavě a jen se mi to nezdá. Skákací atrakce a řev hrajících si dětí mě ujistí, že ne.

„Sakra, já věděl, že je na Evanovi něco divného. Kdo by řekl, že si bere jako rukojmí krásné, nastrojené dívky?“ Oči neznámého mě přejeďou od hlavy až k patě.

Pod nápořem jeho pohledu mi nekontrolovatelně zrudnou tváře a rozžehnou se ve mně nepoznané reakce.

„Bože můj, to *ne*. Evan je na mě moc milý. A taky je ženatý. Maluju tady dětem na obličej a tak. Podle jeho dcery jsem Locika.“ Během blábolení začnu šátat po tubách s barvami a přitom jich několik shodím na zem.

Sehnu se pro ně. Neznámý mě předběhne a naše prsty se o sebe otřou. Z jeho doteku vyzařuje teplo, až mi poskočí srdce.

Ehm. No dobře.

Když se narovná, všimne si mých zrudlých tváří a nechce z nich spustit oči. Abych skryla svou nervozitu, otočím se ke stolu, až mi vlasy zavlají jako ocas komety. Situace začíná být trapná. Vypadám, jako bych se neuměla chovat v přítomnosti někoho tak nekřesťansky přitažlivého.

Může za to skutečnost, že jsem celý život chodila do dívčí katolické školy? Dost možná ano.

„Vida, ono to mluví,“ rozesměje se, až se mu roztřese hrudník, než se znovu ovládne.

„Kupodivu.“

Ukáže na štětce, které mám vyrovnané do dokonalé řady, pohlédne na tuby s barvami a pak zase na mě. „Baví tě malovat?“

„Miluju to,“ špitnu.

„Proč šeptáš, jako by ses doznávala ke zločinu?“

Tělesná teplota se mi prudce zvýší. „Protože o tom moc lidí neví.“ Snažím se udržet svou lásku k umění v tajnosti, především proto, že ji táta vždycky zlehčoval.

Postupem času jsem o ní úplně přestala mluvit.

Až doted.

„Tvoje tajemství je u mě v bezpečí.“ Přitiskne si prst ke rtům a přitáhne k nim mou pozornost.

„Svěříš mi taky nějaké, ať jsme si kvit?“ Má ústa předbíhají mozek, takže nemám kontrolu nad tím, co říkám.

„Na tajemství mě moc neužije,“ pokrčí rameny.

„Tak mě zase neužije na mluvení.“ Zkřížím paže na hrudi, až mi prsa o kousek povyskočí. *Ups.*

Když paže zase spustím, upřeně na mě zírám.

„Máš ostrý jazýček, to se mi líbí. Tak dobře. Každou noc před spaním si rád přečtu aspoň jednu kapitolu z knížky,“ přiznává plaše a trochu se začervená. „Je to můj zvyk už od dětství a dělám to dodnes, navzdory svému nabitému programu.“

„Jaká je tvoje oblíbená kniha?“ zeptám se, abych ho otestovala. Nejspíš jen kecá.

„Jestli máš nějakou oblíbenou ty, pak ti nevěřím. Každý správný knihomol ti jich spatra vyjmenuje nejmíň pět.“ Nespouští ze mě své modré oči.

No páni. Tenhle kluk vážně rád čte. Zazubí se, když protočím panenky, a přitom si dávám pozor, aby to nevyznělo příliš drze.

„Dobrá. Tak tedy jmenuj svého oblíbeného autora, když jsi takový odborník,“ pronesu zastřeným hlasem. Představím si ho, jak sedí na posteli, blond vlasy rozčepýřené, na očích brýle na čtení a v ruce tlustý paperback, protože zjistil, že je to praktičtější než se tahat s knihou v pevné vazbě.

Povzdech. K čertu s ním i jeho tajemstvím. Neměla jsem ho nutit, aby mi ho prozradil. Teď mi přijde ještě atraktivnější.

S odpovědí neváhá ani vteřinu. „Alfonso De Soto. Jednoznačně.“

Jméno tohohle oblíbeného spisovatele znám. „Muž, který rád uniká do říše fantazie. Jak rozkošné.“

„Rád tě tam vezmu s sebou. Nebudeš ani potřebovat žádnou knížku.“

Málem se zadusím smíchem.

K mé malovací stanici přijde dítě a kecne sebou do židle přede mnou.

Otočím se k dítěti. „*Ciao, amico. Che cosa vuoi* –“

Neznámý mě přeruší. „Do háje. Jseš sexy, a ještě mluvíš italsky.“ Zeširoka se usměje a podívá se na dítě. „Tady máš dvacet euro a dej si odchod.“ Modrooký blondák vytáhne ze značkové peněženky nažehlenou bankovku. Dítě pochopí význam jeho slov, popadne bankovku a uteče. Jsme zase sami.

Všechno je tak absurdní, že mi nezbývá než se tomu zasmát. Můj nový známý mě zaskočí tím, že se posadí a dá si ruce křížem.

„Chci něco pořádně nemravného.“ Z jeho šibalského úsměvu mě hřeje na prsou. Je to nový pocit, který nedokážu pojmenovat. Horko pronikající až do mých tváří.

„Jak je libo. Ale myslím, že to na tebe bude moc silný kafe. A já taky.“ Teď se na něj rozpustile usměju já. Kdyby mi tolik nebušilo srdce, vychutnávala bych si svou koetnost.

„Prosím, neurážej mé schopnosti.“ Položí si ruku na srdce a na počkání rozechvěje ret. Líbí se mi, jak protahuje samohlásky a klade důraz na některé zvuky. Jeho akcent pořád nedokážu přesně zařadit, ale je úplně odlišný od mého americko-italského.

„Myslíš ty dvě, co máš?“ zeptám se potouchle.

Zakloní hlavu a s chutí se zasměje. Je mu úplně fuk, že na něj koukají okolostojící rodiče.

„A jaké dvě schopnosti podle tebe mám?“ V úsměvu odhalí svůj dokonalý chrup a já mám okamžitě chuť počmárat mu tu jeho hezkou tvářičku.

Poklepu si štětcem o bradu. „Schopnost podplácet lidi a neschopnost pochopit náznak. Dvě značně nežádoucí vlastnosti, tedy podle mého názoru.“

Beze slova zavrtí hlavou a snaží se potlačit úsměv. Vy-
máčknu na paletu černou barvu a zakroužím v ní štětcem.

Prsty mu zvednu bradu a na chvíli se zahledím do jeho
bystrých očí lemovaných světlými řasami. „Teď drž. Ne-
chci to zkazít hned na začátku.“

Když mu přitisknu prsty na tvář a začnu mu přejíždět
štětcem po kůži, zachvěje se. Voní čistotou a nějakou lu-
xusní kolínskou. Modrýma očima hledí celou dobu na mě,
kromě okamžiku, kdy ho požádám, aby je zavřel a já mu
mohla pomalovat víčka.

Překvapí mě, jak si mě se zájmem prohlíží. Soustředím
se, vědoma si jeho přitažlivosti, pod jejímž nápoem mi
rudnou tváře, a když se ho dotknu, cítím, jak se mi tělem
rozlévá teplo.

Soustředím se na svou práci a snažím se nevnímat, jak
se na mě dívá. Vypadá mladě, ale pro mě pořád příliš sta-
rý. Řekla bych tak kolem pětadvaceti, soudě podle drob-
ných vrásek od smíchu. Při malování na jeho obličej jsou
naše tváře sotva pár centimetrů od sebe a já se seznamuji
s každíčkým důlkem a jizvou na jeho kůži. Černá barva
ostře kontrastuje s jeho ostrými lícními kostmi.

Koncem štětce sleduji křivku jeho krku, přičemž se
sotva znatelně zachvěje – tak jemně, že si toho málem
nevšimnu. „Můžu ti pomalovat i krk?“

Očima za těžkými víčky se zadívá do mých. „Můžu tě
na ten tvůj potom políbit?“

„Pro dobro nás obou tohle přejud.“

„Proč?“

„Jsi pro mě moc starý.“ Kéž bych ta slova mohla vzít
zpět, řeknu si, jen co mi vyletí z úst.

„Říká kdo?“

„Říká skutečnost, že máš zjevně solidní úspory a sta-
bilní práci.“

Jeho rozzářené oči mě sledují jako u vytržení. „Princezna je všímavá. Podle čeho jsi došla k závěru, že mám tučné bankovní konto?“

„Já si můžu v prváku na vysoké dovolit conversky, zatímco ty máš drahé tenisky a podplácíš děti ze své značkové peněženky.“

„Ó, jak bystrý úsudek. Rozhodně patří někomu nad osmnáct let.“ Podívá se stranou.

Nejradši bych prolomila to napětí, které mezi námi vzniká. „Jo. Ale máš štěstí – nejsem zas tak mladá, abych ti nedokázala vytrít zrak.“ Poťukám mu štětcem do tváře, abych upozornila na své umělecké dílo.

Zasměje se a já z nějakého důvodu pocítím radost z toho, že ho dokážu rozesmát. Vezmu ze stolu zrcátko a ukážu mu svůj výtvar.

„To je hustý. Se štětcem to vážně umíš. Vypadám jako z nejhorší noční můry.“

„To proto, že jsi přesně takový.“

Štrelí po mně úsměvem, který ve mně vyvolá všelijaké pocity – dobré i špatné. Navzdory věkovému rozdílu jen stěží odolávám jeho přitažlivosti.

Zazubím se při pohledu na lebku, kterou jsem mu namalovala na obličej. Po krku se mu táhnou kosti, protínající se s falešnou černobílou svalovou tkání, mizící za jeho černým tričkem. Jeho modré oči ostře kontrastují s černou barvou kolem očních jamek. Jeho úsměv povadne a vynoří se řada zubů, které jsem vytvořila. Celý motiv je strašidelně krásný, přesně jako on – muž, který je pro někoho jako já příliš starý a zkažený.

„Páni, Liam. Skoro jsem tě v tom tvém hrozným make-upu nepoznal. Sophie má talent, co?“ Evan – muž, který mě požádal o účast na téhle absurdní věci – přeruší mou chvíli s *Liamem*.

Liam se zvedne ze židle. S jeho dlouhýma nohama je to hračka. Připoutají mou pozornost k jeho tělu. Jeho pevnému, dokonale tvarovanému tělu.

Evan štouchne Liama do žeber. „Sophie, to se ti vážně povedlo. Přesně takhle bude Liam vypadat, když v neděli neskončí na bedně.“

„To říkáš pokaždý, jenže ti skoro pokaždý nakopu prdel.“ V Liamově hlasu slyším náznak napětí.

Dám si dvě a dvě dohromady, protože v F1 je jenom jeden pilot se jménem Liam.

Liam Zander. Nejváženější německý jezdec a vycházející hvězda F1, která dokáže natropit pořádnou neplechu s Noahem Sladem a Jaxem Kingstonem už od mládí, kdy spolu jezdili na motokárách.

Pilot, který je na nejlepší cestě k vítězství v letošním ročníku mistrovství světa. Muž skoro o sedm let starší než já.

No potěš... Flirtuju tady s pilotem F1. Táta by mě zabil, kdyby na to přišel. Nikdy by mě nepustil blíž než na sto metrů od závodního okruhu.

Evan vyfotí Liamův obličej. „Vážně, tenhle make-up zabíjí. Skvělá práce.“

Zhoupnu se na teniskách. „Děkuju.“

„Moc se mi to líbí.“

Z Liamova komplimentu jen ještě víc zrudnu.

Evan se na mě podívá. „Nezapomeň mi připomenout, abych ti zaplatil za tvůj čas.“

„Můj táta by s tím nesouhlasil.“

„James mi to taky říkal, ale asi to ještě zkusím.“

„James?“ podívá se Liam.

„Mitchell,“ osvětlí Evan.

Liamovi to dojde a vytřeští oči. Zapomenu na to a snažím se zklidnit dech, místo abych poslouchala, co Evan

říká Liamovi. Evan řekne, že musí zkontrolovat děti, a zběžně se s námi rozloučí.

„Takže ty jsi pilot formule 1,“ procedím skrz zařáté zuby. Střídavě zatínám a zase uvolňuju pěsti, abych skryla svou nevoli. Nelíbí se mi, jak moc je mi příjemný Liamův pohled, jímž mě přejíždí od hlavy až k patě. Jako by si chtěl zapamatovat, jak mi tenhle pitomý kostým obepíná tělo, a snažil se vštípit si do paměti celý tenhle den. Nejhorší je, že se mi zamlouvá pocit, který ve mně jeho zájem vyvolává.

„Hmm, už je to tak. A ty jsi princezna Sophie?“ Mé jméno se mu skutálí po jazyku, jako by si ho zkoušel vyslovit.

Napřímím se. „Dá se to tak říct. Až na to, že v tomhle příběhu já nepotřebuju zachránit.“

„Nic takového bych od dcery Jamese Mitchella ani nečekal,“ zacuká koutky úst.

Dnes už bych měla být zvyklá na reakce lidí, když zjistí, kdo je můj otec, a přesto mě ta Liamova věta zklame.

A co jsi čekala? Tvůj otec je šéfem týmu Bandini, Liamova hlavního konkurenta na startovním roštu.

„Asi se mi víc líbí být princezna Sophie.“

Přejede mi prsty po tváři a hrubý povrch jeho ruky aktivuje každé nervové zakončení v mém těle. Zažehne jiskru, jako když vybuchne skříň s pojistkami. „Ty nejsi žádná princezna. Jsi královna. Nedovol nikomu, aby na to zapomínal, ani sama sobě. Lidi si myslí, že nejdůležitější je král, jenže královna sejme všechny ostatní figurky. Hodně štěstí na univerzitě a dej si pivo na mou počest.“

Čte knihy a odkazuje na šachy. Liam Zander je zakuklený knihomol. To, že znám jeho tajemství, mi vykouzlí úsměv na rtech.

Odtáhne ruku a zadívá se na prsty. Po tváři mu přeběhne zmatený výraz, který hned zamaskuje úšklebkem.

Příšerná malba překryje jeho dokonalý vzhled. Při odchodu na mě mrkne přes rameno, odejde z večírku a nechá mě tam.

Do háje. Myslím, že mě dokonale zblbnul.

KAPITOLA PRVNÍ

Liam

PŘED DVĚMA LETY A DVĚMA MĚSÍCI

Ze spánku mě vytrhne zvonění telefonu. Ve tmě po něm zašátrám rukou, až se rozšustí peřina. Přijmu hovor, aniž bych se podíval na jméno volajícího, protože v tuhle hodinu by mě bez závažného důvodu obtěžovalo jen málo lidí.

„Zvedni zadek a rychle sem přijed. Johannu vzbudila kontrakce, ale nevíme, jestli už rodí, nebo jsou to jen plyny nebo poslíčci. Může to být každou chvíli, tak nechci nic riskovat.“ Bratrův hlas mi vyžene ospalost z očí.

„Tys chodil na medicínu. Jak to, že to nepoznáš?“

„Nežvaň nesmysly. Jsem neurochirurg, ne porodník.“

„Copak jste neměli praxi i v porodnici?“

Zafuní do telefonu. „Kdyby náhodou, potřebuju, abys vyzvedl Elyse a vzal ji k máti a tátovi.“

Vyskočím z postele a málem přitom upustím mobil. „Za deset minut jsem tam.“

Lukas ukončí hovor bez rozloučení.

Naštěstí jsem se rozhodl na prázdniny zůstat v Německu, protože Johanna – moje nejlepší kamarádka a švagrová – bude brzy rodit.

V rychlosti se nachystám a v žilách mi koluje adrenalin. Za pár minut naskočím do svého SUV a vyrazím za bratrem. Všechno si pečlivě naplánoval tak, abych byl v době

porodu nablízku. Teď může Johanna každým dnem rodit, takže je Lukas v nejvyšší pohotovosti. Vážně. Jednou už ji málem přesvědčil, ať jede do nemocnice, i když to byl jen planý poplach.

Zajedu na jejich příjezdovou cestu, zaparkuju a vystoupím z auta. Ve všech oknech jejich dvoupatrového domu se svítí. Když se blížím ke krytému vchodu, bratr mi otevře dveře a světlo lustru ho zalije zlatavým světlem. Projede si nervózně rukou v blondatých vlasech, a když se na mě plaše usměje, kůži kolem blankytně modrých očí mu rozryjí vrásky.

Obejmu ho a chvíli stojíme s hlavami u sebe. „Není tohle muž dne? Řekni mi – jaký to je pocit, že se brzy naplní tvé dílo?“

„Přibližně stejný, jako když na mě Johanna křičí, abych radši všechno vzal. Bojí se, že už je to tady.“

„Voda jí ještě nepraskla?“

„Ne, ale kontrakce jsou čím dál častější.“

Johanna, překrásná se svými hnědými vlasy a nevinnými očima, se protlačí kolem mého bratra. Zrudlé líce se jí nafukují, jak s námahou dýchá. Našpulí na mě rty. „Chlapi by měli bejt jako mořští koníci. Jejich samečci dokážou otěhotnět i porodit. Četla jsem, že jsou to skvělí tátové, zatímco mámy se starají o kořist.“

Kývnu na ni. „Musíš se uvolnit. Jsi celá rudá.“

Johanna se za těch deset let, co ji znám, vůbec nezměnila. V napjatých situacích vždy snadno zneklidněla. Byla ten typ člověka, co mi málem udělal druhou díru do zadku za to, že jsem náš laboratorní protokol odevzdal místo na začátku hodiny až na jejím konci. Zatímco se ostatní holky na střední honily za mým ocasem a chtěly k němu neomezený přístup, Johanna mě naháněla kvůli domácím úkolům a učení na testy. Na rozdíl od ostatních

mi nedovolila školou jen tak prolézat pouze kvůli záměru stát se pilotem formule 1. To jí vděčím za to, že jsem odmaturoval.

Pohrozí mi prstem a hnědé oči se jí rozsvítí. „Říkej mi, ať se uvolním, až ze sebe sám vytlačíš dítě velikosti melounu.“

Bratr se na mě podívá se zděšeným výrazem. Bez té představy bych se klidně obešel, protože melouny mám docela rád.

„Nedívej se na mě tak. Za tohle všechno můžeš ty,“ zahledí se na Lukase a oběma ukazováčky ukáže na své břicho.

„Neslyšel jsem, že by sis během aktu stěžovala,“ usměje se na ni.

Mávne nad ním rukou. „Neuvědomila jsem si důsledky našich činů.“

Vrhnou po Lukasovi výmluvný úsměv. „To tys ji zbouchl tři měsíce po narození prvního dítěte. Chtěl sis označovat teritorium?“

„Líbí se mi, jak během těhotenství září.“ Lukas si Johannu přitáhne a políbí ji na čelo. Tyhle nechutné demonstrace náklonnosti zdědil od našich rodičů, krále a královny přemrštěného osahávání.

„Doufám, že se ti taky líbí poporodní bledost, protože jediná záře, jakou potom uvidíš, bude vycházet z lednice ve dvě ráno, až budeš krmit Kaiu,“ zamumlá mu Johanna do prsou.

Nemůžu se dočkat, až uvidím Kaiu – Johannin příslovečný meloun a přírůstek do naší rozrůstající se rodiny.

„No není hotovej mistr slova?“ Lukas sevře Johannu v náručí a pak ji zase pustí.

Udělám, jako že se mi zvedá žaludek. „Je mi z vás obou na blití.“

„Až se oženíš, pochopíš. Do té doby tě můžu dál zahrnovat vděčností za to, že sis mě vybral jako partáka na laboroky. Ukázalo se totiž, že ten nejvíc sexy kluk v biologii má stejně rajcovného bratra,“ mrkne Johanna na Lukase.

„Jen díky tomu, že si Lukas udělal nárok dřív, než jsem to stihl já.“

„Neměl jsi nejmenší šanci,“ opáčí bratr.

„Ani ty ne, dokud nepozvala na rande *ona tebe*.“

Bratr se pobaveně zasměje a odběhne do patra.

Johanna se na mě rozechvěle usměje. „Promiň, že jsem tě před všema těma rokama zařadila do kategorie kamarád. Kdo by odolal kapitánovi hokejového týmu?“

„Doufal jsem, že ty, předsedkyně Klubu Spojených národů, bys to dokázala, ale teď v sobě nosíš potěr mého bratra. Myslel jsem, že si vybereš mě pro moji inteligenci, a ne Lukasovy svaly.“

„No, vzhledem k tomu, že je ze mě neurochirurg...“ Lukas opatrně schází ze schodů se spící Elyse na jedné paži a cestovní taškou v druhé.

Založím si paže na prsou. „Vážně se mi přestává líbit, jak jste se proti mně vy dva spikli. Bývalo to obráceně, než bylo Jo osmnáct.“

„Nebuď takovej. Koukni se na sebe. Jseš velkej pilot formule 1, co nedávno vyhrál své první mistrovství světa. Nakonec jsi svoje knihy stejně vyměnil za svaly.“ Johanna mě obejmě. Její vyklenuté břicho to trochu ztěžuje, ale ovine se kolem mě a obestře mě její růžová vůně.

„Já svoje knihy nikdy nevyměnil,“ vybafnu. „Jen už se se mnou holky nescházej v knihovně.“

„Fakt doufám, že už se brzo usadíš, protože bych se nerada dočkala toho, že skončíš úplně sám.“

„Jak můžu být sám, když mám vás dva?“

Podívají se jeden na druhého.

„Co je?“ zeptám se.

„Jseš tak trochu vlezlej,“ vyplázne na mě Jo jazyk a od-
kolébá se směrem ke dveřím.

„Cože? Odkdy? Tohle slyším poprvé.“

„Odjakživa, kámo. Jen pár měsíců zpátky jsi opilej
psal ve tři ráno Johanně textovky, aby ti přišla zazpívat
ukolíbavku. Ne že bych si stěžoval, ale tvé hovory vzbudí
nás oba.“ Lukas předvede škleb, který bych už do konce
života nemusel vidět.

„Tak jo, to by stačilo. Jseš nechutnej. Nech si svý vil-
ný pohledy na příště, až ji zase budeš chtít zbouchnout.
Snad chápete, že tyhle ukolíbavky jsou to nejlepší, co
slyším, když jsem mimo domov. Dokonce lepší než celá
boxová ulička v den závodu.“

Johanna má andělský hlas a taky tak zpívá. Nemůžu
si pomoci, ale při cestách s týmem F1 jsou mé noci s al-
koholem hrozně osamělé.

„Vážně potřebuješ holku. Nemůžu být navěky tvou nej-
lepší kámoškou,“ zasměje se Johanna a pak se zašklebí
bolestí a pohladí si břicho.

„Tak jo, měli byste jet.“ Vezmu si od Lukase Elyse.

„Koupil jsi tu autosedačku?“ Bratr se podívá na Elyse,
když ji začnu jemně pohupovat.

„Ano, mami. Dokonce jsem přijel esúvéčkem, protože
můj kabriolet se ti nelíbí.“

Johanna se na mého bratra usměje. „Kéž bys někdy
měl taky kabriolet.“

„Není bezpečný,“ zabručí Lukas a pomůže Johanně
do svého Land Roveru. V průběhu několika let se z na-
prsto bezstarostného kluka stal zastáncem bezpečnosti.
Všechno začalo, když si vzal Johannu, koupil dům a při-
vedl ji do jiného stavu. Kdo by řekl, že výběr sexy a tiché
holky na laborky povede k něčemu takovému? Lukas by

mi měl děkovat za to, že jsem tenkrát myslel rozkrokem a potřeboval projít biologií.

Dojdu ke svému SUV, jednou rukou otevřu dveře a posadím Elyse do sedačky. Ta růžová věcička se bije s černým koženým interiérem auta. Chvilí zápasím s popruhy a nakonec zvítězím. S tou baculatou tvářičkou a blondatými vlásky vypadá zatraceně rozkošně.

Dám Elyse pusu na čelo a zavřu dveře.

Otočím se na oba rozzářené rodiče. „Přijedu za vámi, jen co odvezu Elyse k našim.“

„To bych ti doporučoval. Nazdar,“ mávne na mě Lukas a vyjede po cestičce ven. Johanna se na mě usměje z místa spolujezdce. Pokojný výjev před potenciálními hodinami plnými bolesti, jíž si bude muset projít.

Předám Elyse chůvě, naložím mámu s tátou a spěcháme do nemocnice.

Jsme v čekárně, táta sedí na židli, zatímco máma rázuje po místnosti tam a zpátky. Podpatky jejích bot klapou po podlaze, co chvíli koukne na hodiny a mezitím vrhá grimasy směrem ke dveřím.

Se svými blond vlasy a opálenou pletí vypadají jako Barbie a Ken. Máma se na mě podívá a v jejích šedých očích se zračí panika. Vlnité vlasy se jí pohupují v rytmu chůze. Táta dělá přesný opak – sedí nehybný jako socha s hlavu opřenou o stěnu.

„Proč si nesesedneš?“ ukážu na prázdnou židli vedle sebe.

„Protože nechci. Nesnáším tohle čekání. Už chci držet Kaiu v náručí a cítit její svěží miminkovskou vůni,“ zavře máma oči a usměje se.

„Říkáš to jako nějakej sériovej vrah.“

Při mé poznámce prudce otevře oči. Táta se rozkašle smíchy.

Máma se na tátu zahledí. „Přestaň ho podporovat v těch fórech. Ty můžeš za to, jak se mnou mluvív.“

„Někdo ho musel naučit smyslu pro humor.“ Táta se na mě zazubí a v modrých očích se mu pod světlem zářivek zableskne.

Máma se snaží potlačit smích. Ještě pár minut rázuje po místnosti a konečně si sedne vedle mě, položí si mou ruku na klín, jako bych byl batole, a ne čerstvý šestadvacátník. „Pamatuješ, jak jsme se pokusili dát tě na matuříťák dohromady s Johannou?“

„Jak bych mohl zapomenout? Lukas mi málem vymlátil zuby.“

Předzahrádka rodičů je místem několika roztomilých vzpomínek, mezi nimi i té, jak mi tam Lukas před pár lety zmaloval obličej.

„V té chvíli jsem věděla, že se do sebe zamilují.“

Potřesu hlavou. „Přesně tak. Není nic romantičtějšího, než když tě brácha zmlátí kvůli holce.“

Máma ve všem hledá pohádkový konec, protože je neopravitelný romantik, co ve dvaadvaceti našel životní lásku.

Lukas se do písmene držel jejích rad do milostného života, zatímco já se poflakuju a momentálně nemám žádný konkrétní cíl.

Vzpomenu si na Johannina dřívější slova. Jsem dotěrnej, protože nemám s kým sdílet životní okamžiky? Nechci, aby ve mně viděli vlezlého člověka. Co je pár opileckých telefonátů v širším kontextu? Někdo píše bejvalkám, já volám kamarádkám, což nepovažuju za žádný osobnostní nedostatek.

Kůže kolem máminých šedých očí se svaští, když se na mě usměje. „Nebýt těch filmů, asi bych tvému tátovi nikdy nedala šanci.“

Tentokrát se mi opravdu naválí. „Měli byste mi zaplatit terapii, protože na tu by ten psycholog už nikdy nezapomněl.“

Sedíme tam snad celé hodiny. Na rozdíl od porodu Elyse dnes Lukas nemá čas po chvilkách vycházet a informovat nás. Pro ukrácení času si hraju s telefonem. Plyne minuta za minutou a sestra pořád nevychází, takže se nemáme čeho chytit. Všichni hoříme nedočkavostí přivítat nového člena rodiny.

Do čekárny vběhne sestřička a ověří si s námi, že jsme rodina Zanderových. „Došlo ke změně plánu. Johanna byla kvůli nějakým zdravotním komplikacím převezena na operační sál. Nemáme moc dalších informací, ale jakmile budeme vědět něco bližšího, přijdeme vás informovat.“

„Proboha. Snad to není nic vážného,“ pronese máma, položí rozečtenou knihu na židli a začne znovu rázovat místností.

„Doktoři jistě vědí, co dělají.“ Tátovy těkající oči praví přesný opak než jeho konejšivý hlas.

„Elyse se narodila přirozenou cestou. Proč musí dnes na císaře?“ Máma se zastaví a položí si ruku na prsa, jako by tím mohla zklidnit své bušící srdce.

Zasunu telefon zpátky do kapsy. Nálada na pitomou hru je rázem fuč. „Doktor nám dá vědět.“

Ztratíme ponětí o čase a dál sedíme v tichu, když se najednou prudce rozletí dveře a v nich stojí Lukas s pěstmi zaťatými před sebou. Jeho oči postrádají známky života i emocí, jako by z něj někdo vysál duši a nechal jen skořápku mužského těla.

Když spočine očima na mně, přeběhne mi z toho mráz po zádech.

Z oka mu skane slza. Z té jediné slzy se mi sevře na prsou a pocítím žár na plicích. Jako by někdo v místnosti

zastavil přívod kyslíku – tolik nás čtyři tíží závažnost celé situace. Dál mlčíme a sledujeme, jak se Lukasovi zvedá hrudník. Podívá se na každého z nás.

Zvednu se ze židle a roztřesou se mi nohy, jak se snažím znovu nabrat rovnováhu. „Co se stalo?“

Zadívá se na mě prázdnýma, bezvýraznýma očima. „Johanna to nezvládla.“

Po tvářích se mu vyřinou slzy a z pohledu na jeho chvějící se ret mi srdce spadne až do kalhot. Máma potlačí vzlyk, vrhne se k mému bratrovi a pevně ho obejmě. S tátou na sebe jen hledíme a z úst nám nevyjde jediné slůvko. Oba jsme zmatení.

Co se to sakra děje?

Bratr se celý roztřese, nohy mu vypovědí službu a máma si k němu přiklekne na zem. Srdce mi v hrudi divoce buší a žaludek hrozí vyvrhnout svůj obsah na běžové dlaždičky.

Bratr další slova zašeptá, jako by získala na větší pravdivosti, kdyby je pronesl nahlas. „Dítě nemohlo ven.“ Zlomí se mu hlas. „Během nouzového císařského řezu Jo klesl krevní tlak a ona –“ Vzlykne.

Necítím se, jako by mi někdo podrazil nohy. Ne, to by byl příliš jednoduchý, příliš laskavý popis noční můry, která se mi otevře před očima. Je to spíš, jako by mi někdo ty nohy urval a nechal mě ležet v tratolišti krve. Tak bezmocný se cítím, když se mi bratr zhroutl v téhle všivě nemocnici.

Tohle nemůže být pravda.

Lukasovi se třese celé tělo. Schoulí se k mámě a z jeho nehlasných vzlyků se mi svírá srdce. „Nezvládla to. Ona... Chtěla, abych si vzal naši holčičku do náručí. Nic víc nechtěla. Moje žena, do hajzlu. Je pryč.“ Jeho těžký dech se promění v panický a mělký.

Do zasraný prdele.

Moje nejlepší kamarádka je pryč. Ta žena, která se na mě ještě před pár hodinami smála a tvrdila, že jsem vlezlý. Johanna. To nejlepší na celé střední škole a jeden z mých nejoblíbenějších lidí na světě. Moje kamarádka, která protáčela panenky, když po mně holky šly kvůli závodnickému talentu místo mého skrytého knihomolství. Žena, která mému bratrovi ukradla srdce a to mě dala dohromady.

Zapsala se do srdcí všech členů rodiny.

Tentokrát se vlně nevolnosti nesnažím ubránit. Přeběhnu k nejbližšímu odpadkovému koši. Obrátí se mi žaludek, jazyk mi zaplaví kyselá pachut' a po tváři se mi vyřinou nepoznané slzy. Zbledlými, třesoucími se prsty sevřu plastový okraj koše, který mi zároveň poslouží jako opora pro vratké nohy.

„A dítě?“ přehluší mé zvracení mámin hlas.

„Kaia je v pořádku.“ Můj zdrženlivý bratr, který mě učil, jak si za každých okolností zachovat klid, pláče v mámině náruči. Z jeho úst vycházejí tichá, chraptivá slova. Nesnesu pohled na to, jak je zlomený. Jeho zevnějšek odpovídá tomu, jak se já cítím uvnitř.

Sevřu koš v obavě, že se zhroutím, a na zádech cítím tátovu rozechvělou ruku, jak mě hladí.

Nedokážu dál poslouchat Lukasův pláč. Je toho na mě moc. Nesnesu pomýšlení na to, že jsem ztratil nejlepší kamarádku a přitom získal malou neteř. Proč s námi bůh hraje tuhle krutou hru? Proč zhasí jeden život a druhý zachrání?

Nechám rodinu v čekárně a uteču ven, směrem k východu z nemocnice. Přivítá mě tma, zrcadlí mé emoce, a na prázdném nádvoří se sesypu. Nohy mi selžou, kleknu si do trávy a orosená stébla skryjí slzy, valící se z mých očí.

Zakloním hlavu a vypustím ze sebe chraptivý výkřik. Bolestný zvuk přehluší siréna přijíždějící sanitky. Při nádechu mě do plíc štípe chladný vzduch.

Jakoby odnikud se najednou objeví táta, klekne si vedle mě a přitiskne mě k sobě.

Třesu se a nedokážu to zastavit. „Já to nechápu. Jak se něco takovýho může stát? Je jednadvacátý století, kurva. Lidi už přece neumírají při porodu.“

„Je mi to líto, synu. Nedalo se s tím nic dělat,“ zajíkne se táta.

„A co teď? Jak se mám do hajzlu podívat na Kaiu a nevzpomenout si přitom na *ni*?“ Nelíbí se mi, jak slabě zní můj hlas.

„Můžeš se na ni podívat a vidět tu poslední krásnou věc, jakou její matka stvořila. O to víc bude teď potřebovat strýčka.“

Sevřu v pěsti trs trávy, zatáhnu a několik stébel vyrvu ze země, abych ulevil své podrážděnosti. „Já ji nechci. Chci zpátky Johannu.“

„Tohle nemyslíš vážně.“

„To si sakra piš, že myslím. Chci vrátit čas a vymazat tenhle zsranej den z kalendáře.“ Ze svého doznání nemám ani trochu provinilý pocit. Tlak na prsou mi připomene bolest, jež se mi zavrtává do srdce a zkouší mou přičetnost.

„To nejde. Mysli na svého bratra a na to, čím si prochází on. Musíš zůstat silný, kvůli němu.“

Jak kvůli němu můžu být silnej, když moje srdce projíždí skartovačkou?

„To nedokážu.“ Zajíknu se vlastními slovy a můj hlas se změní v chraptivý šepot. Oči se mi znovu zalijí slzami při pomýšlení na Johannu. Na naši bitvu s barvami, když jsme společně zařizovali Kaiin pokojíček. Při té

vzpomínce se mi znovu udělá špatně. Na tyhle věci prostě nemám žaludek.

Nevím, jak se s touhle podělanou situací vyrovnat. Nejsem trénovaný na zvládání vřících emocí, bolestných vzpomínek a tupé bolesti, jež se mi začíná zabydlovat v hrudi.

Táta mě nepřestává držet, oba mlčíme a ztěžka oddechujeme.

30. prosinec není jen dnem Johanniny smrti. Je to den, kdy na všechno rezignuju a pohřbím svoje zlomené srdce tak hluboko do svého nitra, abych jeho rozedrané ostatky už nikdy nenašel, ani kdybych se o to snažil.

KAPITOLA DRUHÁ

Sophie

SOUČASNOST

Nechci znít dramaticky, ale právě jsem zažila ten nejhorší sex svého života.

Ne, nedělám si legraci. Bohužel. Proto se teď schovávám v koupelně a šeptám si sama pro sebe, zatímco objekt mé frustrace leží v mé posteli.

Andre Pesci: matematické eso, místopředseda obchodního spolku a dvojnásobný vítěz soutěže *hledáme muže, který tě neuspokojí*.

„Měla jsem ty kondomy s příchutí vzít jako varovné znamení. Žádný muž s trochou sebeúcty a ponětí o ženském těle by si takové kondomy nekoupil. Obchod za všechny prachy. Kdo je vůbec vymyslel? Žádná rozumná žena přece nebude lízat kondom!“ šeptám si a češu si skoro nerozcuchané blondaté vlasy. Další důkaz toho, jak mizerný je můj sexuální život. Mé vlasy vypadají stejně pěkně, jako když jsem si je ráno upravila. Make-up mám skoro nedotčený, tváře ani trochu zružovělé a vůbec ze mě nevyzařuje postkoitální spokojenost. Zahledí se na mě mé zelené oči, vyhaslé úplně stejně jako můj momentální intimní život.

Sevře se mi na prsou, až skoro nemůžu dýchat, což mi ještě víc připomene prožité zklamání.

Na univerzitě dostávám rozhodně víc áček než orgasmů. Nevím, proč mi ta představa tak vadí, ale je to tak. S nikým nespím a své sexuální zkušenosti bych spočítala na prstech jedné ruky. Mnohem horší je, že se s nikým z nich nekoná žádné „šťastně až do smrti“. Začínám si myslet, že jsem nějak porouchaná, protože proč by se mi to jinak pořád dělo? Kluci jsou v pohodě, jenže já hledím do stropu a přemýšlím nad tím, co jsem to právě zažila.

Žádné endorfiny. Žádná blaženost po sexu. Nic. *Niente. Nada.*

Tenhle společník mě naprosto dostal. Jaký má smysl chodit na univerzitu, když žiju jenom na koleji, skoro se s nikým nestýkám a jednou za rok si vrznu s klukem, co blábolí o účetnictví? Vždycky to končí tím, že ho s úsměvem pošlu domů a předstírám, že mi obrátil svět vzhůru nohama, i když jsem mu ve skutečnosti jen vykourila ptáka a procházela si přitom v hlavě seznam neodevzdaných úkolů.

„Bože můj. Při kouření jsem myslela na profesora účetnictví. Tomu říkám sešup,“ zamumlám si pro sebe a tak tak potlačím zasténání.

Tohle už se nesmí opakovat.

„Sophie, teď se tam vrátíš a řekneš mu, ať vypadne. Už máš po večerce a musíš se z týhle příšerný nálady vyspat,“ povzdechnu si a snažím se sebrat odvalu k tomu, abych se za tím chudákem vrátila.

Andre byl milý a zdvořilý, dokonce se nabídl, že zaplatí večeři. Nechci znít hrubě, ale snažím se pochopit své pocity. Upřímně řečeno jsem zklamaná sama ze sebe, že se nedokážu uvolnit – psychicky ani fyzicky. Je to souboj mezi snahou ovládat se a pokusem vzít si mozkovou dovolenou.

Vežmu za kliku od koupelnových dveří a otevřu. „Ahoj, promiň. Myslím, že je –“

Úlevně si oddechnu při pohledu na prázdnou postel. Možná ta dnešní noc přece jen nebyla takový propadák. Očima zachytím kousek papíru na polštáři.

Díky, bylo to pěkný. Příští víkend si to zopakujem.

Ne. V žádném případě. Radši opustím tuhle zemi než se s ním znovu vidět.

Počkat. To je nápad.

Popadnu nedávno otevřenou láhev bílého vína z minilednice a zapnu notebook. Vykašlu se na skleničku, přihnou si rovnou z láhve a otevřu tátův kalendář Formule 1. Už si na příští měsíc zarezervoval letenku do Melbourne.

Otevřu Pinterest a napadne mě, jak to asi v Melbourne vypadá.

Projíždím jednotlivé posty a přitom usrkávám vína. Rozkliknu příspěvek označený jako *Bucket list*.

Propadnu se ještě hlouběji, do říše ztraceného času a pinů, a začnu procházet pár cestovatelských bucket listů. Může za to moje spalující zvědavost, co lidi dokážou vymyslet. Jeden se mi zalíbí, ale půlka z věcí, co jsou na něm uvedené, mě nikdy ani nenapadla. S každým douškem vína mám čím dál rozmlženější úsudek.

Oči mi vystřelí až na čelo, když se mi na obrazovce objeví *Nemravný bucket list*. Se sžíravou zvědavostí ho otevřu. Se slovem *nemravný* bych se v životě neztotožnila. Přinejmenším ne od svých pěti let, kdy mi táta vyhržoval, že řekne Santovi, ať mi přinese uhlí za to, jak jsem mu mléčným koktejlem polila interiér jeho auta.

Do háje. Lidi dokážou být pekelně kreativní. Až příliš dlouho strávím pročítáním různých bucket listů, místo abych se učila, spala nebo si na seznamce hledala nového nápadníka. To já ne. Celá nabuzená zaklikávám své

oblíbené smyslné nápady. Kde byla tahle nonšalance před dvěma hodinami?

Nevím, jestli je to můj večer o samotě, nebo víno, co mě inspiruje otevřít zadní stranu zápisníku.

Začnu sepisovat seznam věcí, které jsem nikdy nedělala, ale vždycky je chtěla zkusit. O hodinu později v sobě nějak najdu dostatek sil a celý seznam přepíšu do počítače a jednotlivé položky od sebe barevně odliším. Než stisknu tlačítko *Tisk*, přijde mi na mysl název celého seznamu. Připíšu nadpis *Fuck-it list*.

Koukám na vytištěný kus papíru a přemýšlím, proč jsem něco takového vlastně vytvořila. Vážně dokážu tátu přesvědčit, aby mě vzal s sebou? Ale hlavně – dokážu uskutečnit aspoň půlku těchhle věcí? Pochybnosti odhodím stranou a vytáhnu laminovačku, protože *ano*, to jsem přesně já.

Fuck-it list září vši svou laminovanou krásou. Usměju se nad těmi dvaceti body, které jsem směle – byť v opilosti – dala dohromady.

FUCK-IT LIST

Koupat se bez plavek

Koupit si vibrátor

Zkusit předehtu s ledem

Líbat cizího chlapa

Zpívat karaoke a pít

Ochutnat nové jídlo

Skočit s padákem

Koukat na porno

Zahrát si svlékací poker

Nechat se svázat

Mít zavázané oči

Udělat se při orálním sexu

*Zkusit sex před zrcadlem
Zkusit sex na veřejnosti
Zkusit sex u zdi
Sjet se
Dát si rychlovku
Zkusit sex v přírodě
Líbat někoho před Eiffelovkou
Zažít několik orgasmů za jednu noc*

Teď už zbývá poslední věc a nejspíš jeden z nejtěžších úkolů, než si budu moct začít odškrtávat jednotlivé položky.

Přesvědčit tátu, aby mi dovolil připojit se k jeho programu.

„Mám pro tebe pár pravidel předtím, než se přidáš na šňůru. Když je porušíš, zabookuju ti letenku na nejbližší let zpátky do Itálie.“ Táta začne ťukat do iPadu a posadí se přitom na pohovku v obýváku, jeho oblíbené místo.

„Vím, že jsi pro svoje inženýry celebrita, ale když řekneš šňůra, zní to, jako bys byl nějaká rocková hvězda.“

„Jo, u těch nerdů jsem slavnej. Miluju to,“ pronese a předvede rockové gesto, které už by nikdy nikdo neměl opakovat. „Nícméně, první pravidlo je, že se budeš držet co nejdál od jezdců. Myslím to vážně, protože mívají pochybné záměry. Zadruhé se mi každý den budeš hlásit, abych věděl, že neležíš mrtvá někde ve šarpě. A v neposlední řadě se budeš vyhýbat potížím a kdyžtak mi o nich řekneš.“

„Už asi stárneš, když to všechno musíš pořád takhle opakovat.“

„To, že mám šedivý vlasy, neznamená, že jsem starej,“
řekne a pročísne si prsty svou hustou kštici.

Tátu lze popsat jakkoli, jen ne jako starého – naneštěstí pro mě, protože je singl a chtivé dámy se přirozeně snaží ho sbalit. Ženské se na něj lepí, jako by jeho aura vyzařovala peníze a dobrý život.

„To ne, ale skutečnost, že máš víc pravidel než příručka soukromé školy, tu tvou image stříbrné lišky úplně zabíjí.“

„Prosím, dodržuj ta pravidla. O nic víc tě tohle léto ne-
žádám.“

Táta miluje pravidla, protože se bojí, že skončím jako moje máma. Moc o ní spolu nemluvíme, protože nás opustila krátce po mém narození a rozhodla se raději zachraňovat rozvojové země. Představa plenek a dětských láhví ji skličovala a omezovala její bezstarostný život, který tolik milovala.

Dnes žije máma svůj vysněný život v Africe s novým přítelem, o pět let starším než já.

Řekla bych, že táta má podvědomý strach z toho, že zůstane sám, všemi opuštěný. Pokaždé když mluvím s mámou – což je dost zřídka –, ujišťuje se, že mu nechci nikam uletět.

„Kdyby mi nebylo skoro dvaadvacet, nejspíš bys mě donutil nosit takovej ten batůžek s vodítkem, abys mě udržel v okruhu dvou metrů.“

Vzhledne ke stropu. „Nepokoušej mě, protože to se mi zrovna teď zdá jako docela dobrý nápad.“

Jeho ostrážitost se ještě zostřila s mým odchodem na vysokou. Neměl pod kontrolou roztoužené nadržence ze školy ani piloty F1. Situace došla tak daleko, že mi každoročně zařídil, abych tam přes léto nezůstávala – a náhodou to vždycky nějak ladilo s programem F1.

Střelím po něm nazlobeným pohledem, jenž by roz-
tavil i ocel. „Můžeš se prosím tě uklidnit? Nebudeš mě
navěky moct chránit před každým mužem, co mi zkrříží
cestu.“

„Ale můžu se o to snažit.“ Začne si žvýkat dolní ret
a procházet náš itinerář. Zábavu letošního léta mi stejně
nezkazí. Chci potkávat nové lidi, poznávat různá města
a taky udělat pár chyb, protože bůh ví, že je potřebuju.
Lidi si neuvědomují, jak těžké je být dokonalou dcerou
mého táty a pořád se mu snažit zavděčit. Mám na mysli
samá áčka na vysvědčení i členství v čestných společ-
nostech a jezdeckém klubu, což považuju za naprostou
snobárnu.

„Nezapomeň, že musíš dokončit semestr se samými
áčky, abych potom mohl dostat svému slibu i já. Budu
sledovat tvůj průměr, než naskočíš do letadla.“

„Mám ti taky nasdílet do telefonu svůj studijní kalen-
dář? Že bys měl přehled o všech mých hodinách.“

Potlačí úsměv. „Nevím, proč jsem z tebe vychoval ta-
kového chytrolína, ale vždycky se mi to vymstí, když to
nejméně potřebuju. Jen chci, abys bez problému odpro-
movala.“

Už jen rok a budu kráčet po velkém pódiu s diplomem
z účetnictví v ruce a falešným úsměvem na tváři. Táta tvr-
dí, že čísla jsou jistota. Čiší z nich nezávislost a finanční
stabilita, jenže mně z nich čiší tak leda nuda. Tenhle obor
jsem si ale vybrala pro klid tátovy duše, protože mě celé
ty roky bezbřeze podporoval. Obětoval část sebe, aby mi
byl vším, co potřebuju, a ještě mnohem víc. Do našeho
dua nikdy nepřivedl jinou ženu.

„Já ale vždycky snila o tom, že budu jako jiné dcery
šéfů F1 s neomezenou kreditkou a apartmánem v Mona-
ku,“ zamrkám na něj řasami.

„To abych si na noc zamykal peněženku.“

„Ale tati. Dneska už je všechno digitální, takže už mám tvou amexku dávno v telefonu.“

Naznačí pokrčení rameny. „Doufám, že mi při těch nákupech v Evropě nenaděláš moc velké dluhy.“

„Já doufám, že víš, že mám i jiné plány než nakupování.“

„Moc rád se o nich něco dozvím.“

Děsí mě představa, že by se tátovi dostal do rukou můj Fuck-it list. Je sexy, odvážný, a pro člověka s pravidly jako já taky dost riskantní. Nad některými položkami by se jeptišky z místního kláštera červenaly. Určitě by mi hodily na hlavu láhev svěcené vody v naději, že mě srazí k zemi a uchrání mě před nečistým životem a věčným zatracením.

Mírně se na mě usměje. „Ty víš, proč tohle všechno dělám, že? Ta pravidla a tak?“

„Protože máš radši méně komplikované formy mučení?“ Kecnu si na židli.

Táta dramaticky zakouří očima, přesně jako bych to udělala já. „Ne. Protože ty nerozumíš světu F1. Na rozdíl od ostatních máš ryzí srdce. Vychoval jsem tě mimo jejich dosah a občas se bojím, že jsem tě střežil až příliš v naději, že tě před bolestí ochráním.“

Upřímnost jeho slov mě udeří do prsou, jako bych dostala dvojitý úder. Bude pro něj zklamání, až jednoho dne zjistí, že jeho malá holčička už dávno není malá. Nejspíš mu to naplno dojde, až budu mít vlastní dítě. Ženy totiž teprve s porodem dítěte zmaří sny svých rodičů o jejich nevinosti.

„Nenechám se ve skutečném světě sežrat zaživa. Na to jsi mě až moc dobře vychoval. Když jsem přežila dívčí školu a tři roky na vysoké, myslím, že to tam venku zvládnou.“

Upřímně, jsem ráda, že mi ty kostkovaný sukně a podlý holky nezpůsobily psychickou újmu.“

„Vždycky budeš moje holčička. Holčička, co mi splétala copánky, jako měla ona, a pomalovala mi obě ruce, aby vypadaly jako tetované.“

„Když je řeč o tetování, říkala jsem si, že bych si nechala udělat opravdické, nejspíš po celé ruce, protože mám spoustu nápadů. Co ty na to?“

Přimhouří varovně oči.

„Beru to jako ne. Ach jo,“ povzdechne si.

„Jestli přijdeš s tetováním, do Itálie nepoletíš. Pošlu tě totiž na Antarktidu na jednosměrný výlet za tučňáky a tajícími ledovci.“

„Přece jsem ti vždycky říkala, že chci navštívit všech sedm světadílů,“ zazubím se na něj.

„Sypej odsud, než zruším tvou letenku a neomezený průkaz.“

Zašklebím se v předstírané hrůze. Vstane ze židle a krátce mě obejmě, přičemž mi vymáčkne všechen vzduch z plic.

Jsem vděčná za jeho shovívavost ohledně F1. Nealkoholické koktejly vyměním za šampaňské, skákací atrakce za galavečery a princeznovský kostým za večerní róbu. Konečně budu žít život, jaký si můj hýřivý vkus zaslouží.

Muži jsou to poslední, z čeho by táta měl mít strach, protože se hodlám pořádně rozparádit.

KAPITOLA TŘETÍ

Liam

Vyjedu ze sociálních sítí a přeju si, abych mohl smazat další článek o nějakém průšvihů v F1 poté, co jsem se vyspal s Claudii. Tentokrát mě můj pták dostal do pořádný bryndy. Obvykle spíš spolupracujeme, protože ve dvou se to lépe táhne.

Moje nerozváženost teď představuje vážnou hrozbu pro prodloužení mé smlouvy s McCoyem, mým vysněným týmem, do kterého jsem se tolik chtěl dostat. Pravidla jsou jednoduchá. Buď budu sekát latinu, nebo mě po dvou letech, co za ně jezdím, přeřadí do nižšího týmu.

Můj tým mi dává příležitost soutěžit s mými dvěma kamarády, kteří jsou shodou okolností ti nejlepší v F1. Noah jezdící za Bandini, můj kolega Jax a já jsme trio předurčené k trablům i trofejím. Ježdění je pro nás totéž jako dýchání, jídlo a šoustání.

Adrenalinovému rauši, který zažívám za volantem, se nic nevyrovná, až na to, že pokud mi McCoy neprodlouží smlouvu, tenhle rauš zase rychle pomine. Takže teď musím makat dvakrát tolik, abych dokázal svou cenu, protože být dvojnásobným mistrem světa nic neznamená, když pícháte nesprávnou holku.

Abyste mě pochopili – vím, že můj agent dostane od konkurenčních týmů hromadu nabídek na podpis

smlouvy, ale já své místo u McCoye miluju. Zbývá ve mně dost bojovnosti na to, abych předvedl nervy drásající show fanouškům, týmu i samotnému Peteru McCoyovi.

Doobleču se a zamknu svůj monacký byt. Cestou k autu mi boty klapou o dlážděné schody. Nadechnu se slaneého středomořského vzduchu.

Projíždím ulicemi Monaka a při přeřazování je slyšet, jak se motor mého modrého kabrioletu od McCoye dostává do otáček. Kolem mě se míhají vysoké budovy a pobřežní vody. Ze zamyšlení mě vytrhne zvonění z bluetooth reproduktoru.

„Nazdar, tati. Jak je?“

„Čau. Co děláš? Máš vteřinu?“ ozve se z reproduktorů tátův německý přízvuk.

„Jasně. Jedu na schůzku s McCoyem.“

„Fajn. Musíme si promluvit. Máma a já jsme četli ten nejnovější článek. Prosím, řekni, že to není pravda.“

Zatnu zuby a přemýšlím, co říct. „Co konkrétně myslíš? To, že jsem šoustal s Claudii? Nebo to, že jsem ji vykopl z bytu a nedal jí pusu na rozloučenou?“

Táta si zhluboka povzdechne. „Tohle není legrace.“

„Já vím, ale co nadělám? No, měl jsem s ní sex, ale nikdy jsme nebyli v žádném smyslu pár. Spíš jen kámoši na sex. Ona o tom věděla. Sakra, vždyť s tím v podstatě sama přišla.“

„Jak sis mohl myslet, že rozdat si to s šéfovou neteří je dobrej nápad? To je pěkně přízemní, dokonce i od tebe.“

„Spadla mi do klína na galavečeru F1 na konci roku. Je krásná, ale já mezitím zjistil, že mě chce vmanipulovat do vztahu.“ Měl jsem brát její ambice jako varování, jenže sláva dělá lidi arogantní a samolibé.

„Kdy už dospěješ a začneš myslet hlavou? Nejde o to, vystřídat co nejvíc ženských, ale najít tu pravou. Doufal

jsem, že na to v šestadvaceti konečně přijdeš, do háje. A hele, pár let uběhlo a ty blbneš pořád.“ Reproduktoři se chvějí od jeho mručení.

Pění ve mně pocit viny. „Možná až mi bude pětatřicet? Až půjdu do důchodu?“

„Když budeš takhle pokračovat a rozdávat si to s ženami spojenými s mocnými muži, pak do toho důchodu půjdeš o dost dřív. Na to se můžeš spolehnout.“

Krucí. Zavolejte doktora – táta mi právě přivodil infarkt.

Odolám pokušení se na tátu utrhnout. „Dobře, rozumím. Pořádně jsem si to podělal u chlapa, co mi podepisuje výplatnici. Letos mám ale v plánu dělat moudřejší rozhodnutí.“

Svou vlastní blbostí jsem sám sobě dal na záda terč ve sportu, kde na dvacet míst připadají stovky horlivých jezdců. Netřeba velké matematiky, abyste si spočítali, jak velké jsem vůl. Je to snazší než dvě a dvě.

„No to doufám. Podívej se na Noaha. Musí se teď v týmu poměřovat s mladým klukem. Vždycky se najde někdo, kdo si dělá zálusk na tvou pozici.“

Kousnu se do tváře. „Santiago Alatorre má talent, to si piš. Jenže se pořád snaží posouvat limity se svým autem, takže s ním má Noah plné ruce práce, což by mohlo hrát v můj prospěch.“

„Když budeš takhle dál blbnout, tak ne. Víš, nechtěl bych se dočkat dne, kdy potkáš tu pravou, jenže to kvůli své ignoranci nepoznáš. Tvoje pověst ti pěkně zavaří, jestli ji nenapravíš, protože žádná rozumná žena nebude chodit s klukem, co se chová jako ty.“

„Která žena by nechtěla randit s úspěšným pilotem F1?“ Klouby mi bělají, jak křečovitě svírám volant, a nehty se mi zarývají do koženého potahu.

„Taková, která nechce randit s někdejší kurevníkem, protože má dost sebeúcty za vás oba.“ Jeho úsečný hlas se rozléhá reproduktory, když projíždím ulicemi lemovanými pláží.

Několikrát se zhluboka nadechnu, než odpovím. „Cením si tvé péče. Vážně. Ale já to zvládnu. U McCoye si to vyžehlím, přestanu dělat blbosti a zaměřím se na závodění. Už žádný další články v novinách o mém ptákoví. Slibuju.“

„Kdybych byl jen z půlky takovej idiot, jako jsi v poslední době ty, v životě bych neuhnal tvou mámu.“

Moji rodiče mají dokonalé manželství, s hádkami, které končí objetím, s rozpisem vynášení koše a mytí nádobí na každý den a projevy náklonnosti, nepřístupnými pro dětské oči. Díky bohu mám bratra, protože nebýt jeho, měl bych trauma na celý život. To Lukas mě naučil, že nemám chodit do pokoje rodičů, když jsou zavřené dveře – i když v pokoji sebevíc křičí.

„Ne každý zažije happy end,“ zamumlám do bluetooth mikrofonu. Hruď se mi sevře při pomyslení, že Johanna se toho svého nedočkala.

Krucí. Táta prostě dovede mistrně oživit staré emoce, pro které nemám zrovna teď v životě prostor.

„Poslyš... Já vím, že to, co se stalo Lukasovi s Johannou, tě ovlivnilo víc, než dokážeš přiznat. Všichni jsme ji milovali a vy dva jste si byli obzvláště blízcí. Nesmíš ale dovolit, aby ti život řídil strach. To, co se stalo, byla tragédie, ale to neznamená, že budeš po zbytek života žít s opatrností, protože se bojíš.“

Z hrdla se mi sám od sebe vydere hořký smích. „O tomhle s tebou mluvit nebudu.“

„*Nikdy* se mnou o tom nemluvíš. Se mnou, ani s nikým jiným. Její odchod byl pro nás všechny těžký. Jenže ty ses

uzavřel, a podívej se na sebe dnes. Už je to déle než dva roky a ty děláš pořád tytéž hloupé chyby. Každý rok v provincii je to s tebou stejné. Hned po konci sezóny se někam zašiješ a děláš jedno sebezničující rozhodnutí za druhým. Vyhýbáš se nám, protože má tou dobou Kaia narozeniny. Tentokrát jsi skončil v nesprávný čas s nesprávnou dívkou. Můžeš před všemi předstírat, že jsi v pohodě, ale my víme, že nejsi.“

„Že se bavím s ženami, přece neznamená, že jsem fixované na Johanninu smrt nebo tak. Občas něco podělám, ale nebuď směšnej a nesnaž se to spojovat s nesmysla-ma z minulosti. Prostě mám po Vánocích napilno,“ řeknu a odmlčím se.

Táta si povzdechne. „Šetři si lži pro lidi, co jim věří. Opravdu je v pořádku k sobě někoho pustit a dovolit mu poznat tě jinak než jen jako toho chlapa, kterého prezentuješ navenek.“

Potíž s tím být hodný kluk spočívá v tom, že nikdo nevidí mé zrezivělé srdce. Jak z něj prosakuje kyselina jako z baterie starého auta.

„Já teď nic takovýho nehledám.“ *Vlastně nikdy.* Od chvíle, když jsem na vlastní kůži zažil, co se stane lidem, kteří se hluboce milují.

Johannina smrt mě změnila. Pár měsíců po jejím odchodu jsem si zapnul závodní kombinézu, podepsal smlouvu s McCoyem a vyhrál své druhé mistrovství světa. Přijal jsem život, jaký mi byl souzen, a vyhýbal se hořkým vzpomínkám.

Mým obranným mechanismem se za posledních několik let stala pasivita.

Táta se odmlčí. „To si lidi většinou myslí.“

Nervózně ťukám prsty do volantů. „Jistě z dobrého důvodu.“

Zhluboka si povzdechne a nejspíš si taky protře oči. „Ne. Na pitomce, kteří tohle říkají, to obvykle dolehne nejvíc.“

„Mám rád, když na mě někdo dolehne.“

Táta je férový člověk. Odhodí špatnou náladu a zasměje se se mnou. Myslí si, že se bojím, ale mně je to přitom akorát fuk.

„Liame... buď opatrný, ano? Není důvod činit hloupá rozhodnutí, když můžeš mít, koho chceš. Jen musíš mít ochotu to zkusit.“

Je ode mě hrozně sobecké nechat se pořád ovlivňovat Johanninou smrtí. Vím to a protiví se mi to. Do háje s bratrem, který se zamiloval do mé nejlepší kamarádky. Část mého já se na Lukase pořád zlobí za to, že Johannu přivedl do naší rodiny, z níž pak byla vyrvána a mně po ní zbyla prázdnota a bolestné vzpomínky. Možná kdyby se držel zpátky a nenadbíhal jí, nebyl bych v téhle situaci a nepíchal šéfovu neteř, abych se nějak rozptýlil.

S tátou se bavíme ještě asi deset minut, potom zaparkuju a jdu se nechat sežrat zaživa. Můj agent Rick a Peter popocházejí sem a tam a vyměňují si neslyšná slova v prosklené zasedací místnosti. Dost nepraktické, protože vidím všechno, co se uvnitř děje.

Můj agent se na mě párkrát zamračeně podívá. Jeho uhlazené vlasy, kobaltový oblek a poklepávající značková bota značí vážnou debatu. Sleduji jejich diskusi a sedím tam jako školák před ředitelkou.

Po pěti minutách mě zavolají do zasedačky. V elegantním, malém prostoru vypadá Peter dostatečně hrozivě. Holá hlava se mu leskne pod zářivými světly a zvýrazňuje tmavé oči a vousy. Děsivě vyhlížející zmrd. Vyzařuje z něj vztek. Sleduje mě, když obcházím velký stůl. Z jeho pohledu se mi zvedá žaludek. Pousměju se na něj, posadím

se na jednu z kancelářských židlí na kolečkách a předstírám pohodu navzdory napětí, které se mi ukrádá do žil.

Doufám, že z mého nenuceného postoje vyzraňuje poslušnost. Nechci vypadat přehnaně suverénně, protože Peter vypadá, jako by mi chtěl nakopat koule, aby se mé případné potomstvo poučilo z mé blbosti.

„Jak jsem říkal, Liama velice mrzí situace ohledně vaší neteře. Neměl v úmyslu, aby se ten rozchod dostal na veřejnost, obzvláště když jejich záležitost skončila smírně. Netušíme, odkud se berou ty negativní zprávy.“ Rickův americký přízvuk se nese místností. Svou práci dělá dobře. Leze Peterovi do zadku, až ho má celý rozedřený.

Rick si odkašle a zjedná si moji pozornost.

Hlavou se vrátím ke konverzaci. „Omlouvám se. Nechtěl jsem ranit Claudiiny city, opravdu. Neměl jsem se o nic snažit, z úcty k vám i týmu. Nepatříme k sobě. Nicméně to neovlivní mé schopnosti na trati ani mou profesionalitu, protože McCoy miluju. Jsem připraven v letošní sezóně bez dalších potíží skončit v každém závodě na bedně.“

„Potíže tě v poslední době zjevně vyhledávají. Tvé jméno se až příliš často objevuje v médiích.“ Peter pozvedne tmavé obočí.

Nikdo od McCoye by neměl mluvit s bulvárními plátky. Claudia díky svému příjmení logicky nemusela podepsat dohodu o mlčenlivosti jako třeba moje rodina. McCoy neměl důvod domnívat se, že by Claudia stála o negativní publicitu vůči společnosti, jež platí její drahé výlety do Saint-Tropez i měsíční útratu za nákupy.

Propletu si prsty. „Udělám, co bude v mých silách, abych napravil svou image a veřejné mínění.“

Peter na mě hledí přísnýma očima. „Bylo by dobré si uvědomit, že i ty jsi nahraditelný. Jsi jeden z nejlepších pilotů v celém tomhle sportu, ale i tak jsi nahraditelný.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Proti předpisům.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.